

съ презрение, експлоатираха ги безсъвѣстно и най-после ги прогониха, преди да се тури въ пълно действие договорътъ за миръ“. Само поради протеста на доброволцитѣ отъ Кишиневъ, тази безчовѣчна заповѣдь на генералъ Лидерсъ била спрѣна. Въ отчаянието си, задето, следъ като сж изгубили всичко за Русия, сега били изпращани като жертва на турцитѣ, доброволцитѣ могли да получатъ само една-едничка слаба утеха: именно, правителството наредило съ указъ отъ 3 май 1856 г. да имъ бждатъ изплатени заплатитѣ за една година...

3. СЕЛИМИНСКИ КАТО ОРГАНИЗАТОРЪ НА ДОБРОВОЛЦИТѢ. — Въ книжата на Селимински отъ това време ние откриваме нѣкои интересни документи по участието му въ подготовката на българския доброволчески корпусъ и по услугитѣ, оказани на руската главна команда и на българскитѣ преселници.

Така, като оправдание за разпрята му съ началника на доброволцитѣ, ние притежаваме една тетратка съ смѣтки отъ 1854 г., озаглавена „бележки за всичкитѣ даравери (δараβέραις), станали между менъ и генералъ Саллосъ за рекрутиране на доброволци въ Влашко“. Сжщо, едно писмо отъ Бузео, 29 юлий 1854 г., съ което А. Хаджи кани „Ивана Георгиевича Селимински“ да дойде при Саллоса, за да даде обяснения по нѣкой смѣтки. Сжщо, заповѣдь отъ дипломатическата канцелария на командувация войскитѣ отъ 3, 4 и 5 пехотенъ корпусъ (Кишиневъ, 12 септемрий 1854), съ която се предава на д-ръ Селимински сребъренъ медалъ съ надпись „за усърдие“ за носене на Владимировска лента — заради „усърдно и безкористно ползуване на болнитѣ при преселването на българскитѣ семейства отъ задъ Дунава“. Сжщо, свидетелство отъ генералъ-майоръ Сергѣй Василитской (Кишиневъ, 1 мартъ 1855), съ което се удостоверява, че д-ръ Селимински „е сформировалъ въ 1854 г. отредъ волентири на брой 1200 човѣка българи“; че е напустналъ поради оттегляне на рускитѣ войски лѣкарската си служба въ Браила; и че, като образованъ човѣкъ и добъръ познавачъ на България въ всѣко отношение, „при нравъ тихъ и поведение скромно“, той, преданиятъ къмъ Русия, могълъ да бжде употребенъ съ полза „при занятията ни съ България и за действията въ нея“. Сжщо — друга препорѣка отъ С. Василитской до М. Влади-